

НАШ ПЛАН ЗА АКЦИЈУ

Мисија Конгреса српског уједињења, подељена у три дела и одобрена од стране новог Управног одбора, је основа и филозофски оквир нашег усмерења и акција. Намера Одбора је да сваки директор ради на конкретном пројекту који подржава најмање једну од ових Мисија. Ови пројекти имају специфичну и опишљиву вредност за наше људе овде и у отаџбини. Идентификовано је неколико почетних пројеката, а остали ће бити покренути до краја године. Сваки од пројеката имаће свој сопствени буџет и тражићемо подршку наших чланова и пријатеља у нашим настојањима да остваримо ове пројекте.

Мисија Конгреса српског уједињења

Конгрес српског уједињења је организација Срба из дијаспоре и њихових пријатеља. Основана је 1990. Њени основни циљеви су:

1. Да подстиче и негује српско наслеђе, културу и идентитет код Срба у дијаспори;
2. Да окупа таленте, искуства и способности свих Срба из дијаспоре и њихових пријатеља како би се помогле економске, друштвене, културне и остале позитивне

- промене у правцу слободног демократског система и моралног друштва у Србији, Југославији и Републици Српској;
3. Да информисе јавно мњење и кључне политичке лидере у свету о правим циљевима и тежњама српског народа, као и да ради на поновном успостављању доброг српског имена које је немилосрдно оклеветано током протекле деценије.

Мирослав Ђорђевић

ПОЗДРАВ И ПОРУКА ПРЕДСЕДНИКА

Прошло је више од десет година откако ми је припала част да будем први председник *Конгреса српског уједињења*. Као и већина почетака, наш је био препун наде и узбуђења. Истински смо веровали да долази ново доба еманципације, ослобођења и повратка националним коренима за наш народ у Југославији. И били смо спремни и вољни да помогнемо да дође. Нико ни у својим најгорим морама није могао да предочи себи ужасне догађаје, искушења без премца и дубоку трагедију Срба последње декаде протеклог века.

Преконоћ, наша млада организација се нашла посред конфликта незапамћене сложености и тешких опасности за Србију и Србе. Слабих ресурса и без икакве помоћи од стране Милошевићеве владе, упорно и непоколебљиво водили смо многе битке у одбрану Српства и универзалних вредности истине и части. Осврћући се сада на те године, поносан сам на наше бројне чланове и све оне који су нас

подржавали. Истрајно смо се борили и великодушно жртвовали. И будимо сигурни – наш рад је имао значајан одјек. Хвала вам свима.

Можете се с правом питати откуд то да сам се вратио. Између неколико разлога који се намећу, један се издваја: недовршен посао. Мада смо знатно опрезнији, нада коју смо гајили за свој народ пре десет година опет је ту. Уз то, заиста имамо шансу да му помогнемо, и ова помоћ је сада много значајнија и потребнија него икад раније. Многа штетна завештања комунистичке прошлости и даље прожимају Српство. Она морају бити одбачена и то брзо, ако Србија жели боље сутра.

Из југословенске и титоистичке прошлости, по мом мишљењу, два веома деструктивна начела опстају: да је српски патриотизам лош и опасан, и да се може обезбедити добар живот без тешког, поштеног рада. Морамо покренути немилосрдну борбу против ових идеја јер оне као смртоносни рак уништавају срж српске нације. Српска љубав према својој историји, традицији и култури, изопачена је и извргнута руглу одредницама које је увео Тито, а накнадно дорадио Милошевић, да би потом у складу с тим биле редефинисане од стране „међународне заједнице“. Ако допустимо да се те монструозне лажи наставе, Србија ће напослетку изгубити свој идентитет и неће опстати.

Некада су мудри Срби и Српкиње јасно примећивали да „нема хлеба без мотике“.

Комунизам и титоизам учинили су да Срби забораве овај свеопшти принцип. Стога, морамо помоћи Србима да поврате исправан радни морал, навике и дисциплину. Они морају схватити и прихватити да је за поштену плату потребно извршити поштен рад.

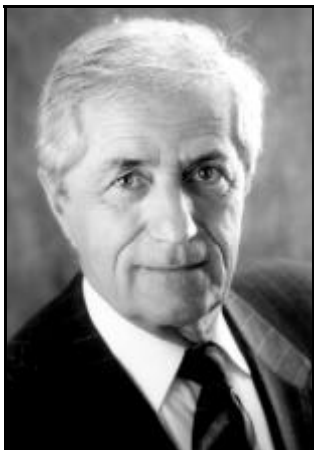
У овом Билтену, читали сте о мисији наше организације. Она нам говори да је очигледно да, такође, морамо да радимо и на очувању нашег културног наслеђа и духовних вредности међу нама у дијаспори. Скрећем вам пажњу на то да је нови Одбор већ почео са дефинисањем конкретних и реалних пројеката који ће сви бити засновани на једној (или више) од наше три мисије. Ако искрено подржимо ове напоре и програме и не изгубимо из вида два горе поменута зла комунистичке заоставштине, постићи ћемо нешто трајно и узвишено. Ја лично, посвећујем се овим циљевима. Позивам вас и надам се да ћете се придружити мени и новом Одбору како бисмо уз вашу помоћ дорасли овом јединственом изазову да се помогне поновна изградња нације наших предака. У ово кључно доба у светској историји, снажна, демократска, самопоуздана и самоуверена Србија требало би наново да постане значајна сила у одбрани наше Западне цивилизације од свог новог, неумољивог непријатеља који води терористички рат против нас и наших брижљиво чуваних вредности.

Нека нам је Бог у помоћи.

НАШ УПРАВНИ ОДБОР

- У овом броју објављујемо краће биографије нових чланова Управног одбора •

Мајкл Ђорђевић, председник

Оснивач Организације и садашњи председник је познати бизнисмен, председник и генерални директор међународне Банке за Југоисточну Европу. Био је активан у јавном животу Калифорније и заузимао одговорно место у њеном политичком животу. Ђорђевић је носилац медаље *Ђерки америчке револуције*, највишег одликовања које се може дати америчким држављанима рођеним ван земље (The Americanism medal by the daughters of the American revolution). Добитник је и *Повеље Стивиду слободе* (Statue of Liberty/ Ellis Island Centennial Commission). Током деведесетих, активно је, кроз рад и контакте са Конгресом Сједињених Држава и Стејт Департаментом, као и са демократском опозицијом у Србији, био укључен у напоре да се постигне мир, стабилност и демократија на просторима бивше Југославије. Ђорђевић је такође оснивач и председник Задужбине *Стиуденица*.

Ненад Вукићевић, извршни пошћредседник

Рођен у Јагодини, Србија. Дипломирао на Београдском универзитету Електротехнички факултет и имигрирао у Сједињене Државе 1984. Живи у Калифорнији. Његова специјалност је технологија развоја компјутерског софтвера. Ожењен је и има троје деце.

Софија Шкорић, секретар

Софија Шкорић је библиотекар славистичког усмерења и на челу је Petro Jasuk централно и јужноевропског центра Универзитета у Торонту. Дипломирала је југословенску књижевност на Београдском универзитету, добила титулу магистра руских студија на McMaster универзитету и затим дипломирала на универзитету у Торонту библиотекарске науке. Она је научник, писац и преводилац. Године 1996, основала је *Српску књижевну комјанију* (Торонто) у циљу издавања и промоције књига које се баве Србима и које су писали Срби.

Мирјана Самарџија, блађајник

Њена професионална каријера обухвата близу двадесет година рада у области међународних финансија и пословном финансијском менаџменту на америчким, европским и азијским тржиштима. Дипломирала је и магистрала Међународне односе у Школи међународних служби на Америчком универзитету у Вашингтону. Рођена у Београду, Мирјана је још као дете имигрирала у Сједињене Државе, године 1957.

Јасмина Вујић, пошћредседник

Јасмина Вујић је помоћни професор нуклеарног инжењеринга на Калифорнијском универзитету у Берклију. Њена специјалност је развитак виших нумеричких метода преноса честица, анализа и дизајн реактора, и медицинска примена радијације. Дипломирала је у области електричног и нуклеарног инжењеринга, магистрала инжењерску физику на Београдском универзитету, а такође магистрала и докторирала нуклеарне науке на Универзитету у Мичигену. Примила је мноштво награда за свој професионални рад. Организовала је бројне семинаре, радионице и конференције. Члан је ASWC-а. Рођена је у Лозници, одрасла у Шапцу, школовала се у Београду и Ен Арбор у Мичигену. Живи са својом породицом у Берклију, Калифорнија.

Олга Даниловић, пошћредседник

Дипломирани правник Београдског универзитета, сад живи у Бечу, Аустрија. Коаутор *Инћерћрећације српског ућравног администћрайивног закона*; написала је велики број чланака о државној администрацији и уставном систему који су изашли у професионалним публикацијама (1884–1994). Члан је *Југословенског ућравног удружења*, *Српског ућравног удружења*; *Форума Iuris*; припадник је издавачких одбора „Commune“, „Legal Life“, „Court Practice“; суоснивач и секретар издавачког одбора часописа Администрацион; Од 1997. члан је Конгреса српског уједињења.

Стивен Катић, поштом председник

Адвокат по занимању, Стивен Катић је специјалиста за односе са јавношћу. Партнер је у GBSM-у, денверској фирми са државним, регионалним и локалним клијентима. Дипломирао је на Џорџ Вашингтон универзитетској школи права и неко време радио на Капитол хилу и за АСТИОН, федералну агенцију која надгледа Мировни корпус. Релативно је нов у Конгресу српског уједињења, укључивши се у рад организације током НАТО бомбардовања Југославије. Од тада путује у Будимпешту и Београд у име КСУ и америчке пословне заједнице. Породица његовог оца се на преласку века преселила у Америку из малог места у близини Новог Сада.

Едита Крунић, поштом председник

Едита Крунић је рођена у Сарајеву и дошла је са својим родитељима у Сједињене државе године 1971. Живи у Њу Џерсију са својом породицом и активни је члан православне цркве Св. Георгија у Елизбету. Економиста по занимању, председник је неколико туристичких компанија, укључујући Select International Tours и Epicurean Journeys. Била је активни члан КСУ Њујорк огранка још од његових почетака 1991. Као нови члан Управног одбора КСУ, Едита намерава да се посвети развијању образовних програма за српску децу која живе у САД и Канади који би се фокусирали на учење српског језика и културе кроз програм размене између српских школа у Северној Америци и летњих кампова у Србији. Такође ће блиско сарађивати са организацијама у Србији на економским програмима намењеним расту српске економије кроз повећано учешће Срба из дијаспоре. Едита је била члан КСУ комитета за организацију Конвенције, и нада се сјајној Конвенцији 2002. у Београду.

Била је активни члан КСУ Њујорк огранка још од његових почетака 1991. Као нови члан Управног одбора КСУ, Едита намерава да се посвети развијању образовних програма за српску децу која живе у САД и Канади који би се фокусирали на учење српског језика и културе кроз програм размене између српских школа у Северној Америци и летњих кампова у Србији. Такође ће блиско сарађивати са организацијама у Србији на економским програмима намењеним расту српске економије кроз повећано учешће Срба из дијаспоре. Едита је била члан КСУ комитета за организацију Конвенције, и нада се сјајној Конвенцији 2002. у Београду.

Мајкл Божић, поштом председник

Ненад Јанићјевић, поштом председник

Коста Папић, поштом председник

Милош Миленковић, бивши председник

Војин Јоксимовић, бивши председник

Љубиша Станковић, поштом председник

ДА ЛИ ЈЕ СРБИЈА ЈОШ УВЕК НАША МАЂЕХА?

**Билтен Конгреса српског уједињења
(Лос Анђелес, 15. новембар 2001)**

Реч уредника

Према писању *Гласа канадских Срба* (25. октобар 2001), министар спољних послова Југославије, Горан Свилановић, изјавио је да би Срби из дијаспоре требало да имају само „волонтерске функције” у југословенској дипломатији. „Неприхватљиво је да људи који

од пре десет или више година не живе у отаџбини представљају Југославију у свету“ – рекао је министар Свилановић. Додао је да су „Срби у дијаспори учинили много за промене у земљи, али не могу бити амбасадори. Могу имати само волонтерске позиције, на пример као Саветници.“ Господин министар није ишао у детаље зашто је „неприхватљиво“ да Срби из дијаспоре служе својој матици.

У свету постоји безброј примера из прошлости да је дијаспора дала неке од најврснијих дипломата, председника и премијера својој матици. На пример, први председник Републике Чехословачке Томас Гариг Масарик, и Голда Мејр, први министар Израела, провели су много година у иностранству. Као и српски краљ Петар I. Након пада Берлинског зида, бивше комунистичке државе врвеле су од примера способних људи из Дијаспоре који служе на високим позицијама, као што је случај са министром спољних послова Арменије и председником Литваније.

Да ли је гледиште г. Свилановића у складу са главним током јавног мњења у Србији? Очито је да већина људи тамо увиђа вредност којом би дијаспора могла помоћи матици. Скорашње истраживање јавног мњења Србије које је спровео Medium Index Ltd. показало је да 55% људи у Србији подржава „предавање одговорности компетентним Србима из иностранства у погледу функција у Влади, као што су администрација или дипломатија.“ Само 30% се противило овој политици, док 15% није имало никакво мишљење.

Јасно, они који су прошлу деценију проживели у Србији пропатили су највише, и

требало би да имају највише прилике да воде земљу. Међутим, Београд би такође требало да искористи и предност која долази од многих ресурса које јој дијаспора може приложити. Политика која беспотребно препушта одговорне положаје у Влади само Србима који су последње деценије живели у Југославији ризикује да учини обесхрабрујући подухват обнове Матице још тежим. Даље, таква политика је продужење заоставштине титоистичке прошлости и Милошевићевог режима који су намерно распиривали непријатељство и отуђење између браће у матици и дијаспори.

Многи у дијаспори вољни су да служе и учиниће све што је у њиховој моћи да помогну. Лидери у Београду би пре требало да искористе такву понуду уместо што је одбијају. Српском народу је јасно да није важно где је Србин живео претходних десет година – ако има способност да помогне Југославији, требало би је искористити. Напослетку, без обзира где се налазили, сви смо ми Срби.

Превод: Београдска канцеларија КСУ, Доситејева 12, Тел./факс: 624-129.

E-mail: suc@eunet.yu
<http://www.serbianunity.net>

Текст у којем је садржана *Реч уредника* предат је министру Свилановићу са следећим пропатним писмом:

САВЕЗНО МИНИСТАРСТВО ИНОСТРАНИХ ПОСЛОВА

Господин Горан Свилановић, министар

Поштовани господине Свилановићу,

Ваша изјава о учешћу српске дијаспоре у југословенској дипломатији изазвала је многа негодовања и питања међу нашим члановима, као и у целој дијаспори.

Шаљемо Вам текст, објављен 15. новембра у Калифорнији који о томе говори.

Такође Вас молимо за одговор на питање да ли Вас је *Глас канадских Срба* погрешно протумачио? Или је то званични став југословенске Владе? Уколико је у питању став југословенске Владе, молимо Вас да нам изнесете разлоге који су Владу руководили при заузимању овог става.

У очекивању брзог одговора по овом битном питању од огромне важности за односе матице и дијаспоре.

КОНГРЕС СРПСКОГ УЈЕДИЊЕЊА

ПОМОЋ ЦРКВИ И ШКОЛИ У МИОНИЦИ

Црква у Мионици, 2001.

Боравећи у Србији септембра ове године један од оснивача Конгреса српског уједињења, господин Драгослав Ђорђевић, заједно са сином Мирославом, обишао је Мионицу, место за које га везују успомене из детињства. Међу тим успоменама је и његов сусрет, као дечака, са војводом Живојином Мишићем. Аутобиографија г. Ђорђевића „Прекко гора и мора“ била је предмет великог јавног интересовања.

Господин Ђорђевић је по обиласку завичаја, нарочито Мионице, изразио жељу да помогне овом месту.

Школа у Мионици добила једнократну новчану помоћ од господина Ђорђевића који је некада и сам био ђак ове школе.

Уз то, господин Драгослав Ђорђевић је предложио, а општинске власти и директор школе са захвалношћу су прихватили, да он буде спонзор петогодишњег конкурса за најбољи дечији састав о Св. Сави који би се организовао сваке године. Победник би добио новчану награду од 100 америчких долара, што је за децу у Мионици јединствен случај.

Покренут овом лепом идејом, Управни одбор Конгреса српског уједињења одобрио је пројекат који би обухватио и

друге школе широм Србије у којима би се организовали слични конкурси.

Задужбина „Студеница“ на челу са господином Мирославом Ђорђевићем са своје стране, поклонила је 2.000 америчких долара цркви у Мионици за почетак фрескосликања.

Црква је обновљена после великог земљотреса 1998. године. Иначе, црква у Мионици грађена је од 1856. до 1858. године, дакле стара је век и по, али нема много података о њој, с обзиром да нема сачуваних летописа. Зна се, међутим, да је она диван пример аутентичне српске архитектуре моравско-рашке школе.

Г. Драгослав Ђорђевић са сином Мирославом у посети цркви у Мионици, 2001.

КЉУЧ УСПЕШНЕ ПРИВАТИЗАЦИЈЕ

Преносимо писмо које је ове јесени *Задужбина Студеница* упутила министру за приватизацију у Влади Републике Србије, господину Александру Влаховићу, са жељом да се конкретним предлозима помогну промене у овом важном сегменту привреде, који се тиче својинских односа.

Поштовани министре Влаховићу,

Прошлог месеца „Задужбина Студеница“ је представила премијеру Ђинђићу пет предлога пројеката који се тичу важних сегмената српске економије. Веома смо задовољни што су три пројекта прихваћена и већ се налазе у различитим фазама спровођења. Услед временског ограничења нисмо успели да довршимо рад на „При-

ватизацији“. С обзиром да неке основне идеје ове недовршене студије могу такође да буду од значаја, направили смо избор кључних делова из овог рада како бисмо Вас информисали и како би се, ако је могуће, ови предлози искористили у предстојећем раду на послу приватизације.

Када српска економија превазиђе ову постојећу критичку фазу, њени дугорочни изгледи за

опоравак, стабилизацију и привредни раст зависе од више ствари, а то су пре свега: радикалне промене у радној етици, сигурна акумулација капитала, иновација, искоришћавање људског капитала (вештина), као и доминација и експанзија истинског предузетништва.

Такође сматрамо да овим традиционално признатим предусловима морамо додати још два. Озбиљна проучавања економских кретања базирана на чврстим темељима показују да су загарантована права на приватну својину и сигурност у остваривању прихода основни предуслови за успех на економском плану.

Приватизација: Како би успела у својим напорима да покрене и оживи економију земље, српска влада мора ужурбано да ради на ширењу и јачању приватног сектора. То захтева брзу и успешну приватизацију државног и друштвеног власништва. Ми поздрављамо кораке и напоре које српска влада већ предузела на пољу приватизације. По нашем мишљењу, приватизација представља кључни моменат за успешан прелазак на тржишну економију и један од најважнијих предуслова за будући економски просперитет. Крајњи резултат ће, међутим, зависити од тога (а) колико ће влада истински проводити законе којима се гарантује приватна својина и (б) са колико успеха ће решавати социјалне и политичке проблеме који ће се неизоставно јавити као последица приватизације.

Кључ за успешну приватизацију: Имајући у виду овај основни оквир окренемо се практичним разматрањима и предусловима који постоје за успешну приватизацију. Наравно, права на приватну својину никада не могу бити у потпуности заштићена и задовољена. Ипак, што јасније и потпуније српска влада дефинише и подржи приватно власништво и искључиво право коришћења значајних средстава од стране приватног сектора, веће су могућности за успешну и свеобухватну транзицију и економски развој. Такође је веома важно да се влада побрине за несметан и легалан прелазак власничких права.

Програм приватизације мора унапред да одреди приоритете у зависности од значаја за друштво и економију земље. Уопштено, највећи приоритет треба дати највећим и најзначајнијим предузећима, али и компанијама које могу брзо да доведу до боље конкуренције на тржишту или оних које имају потенцијал да створе брз и сталан профит. Такође ће бити неопходно да се власништво прошири на већи број људи. Нова концентрација економске и финансијске моћи са претходне владајуће клике на неколико појединаца и предузећа нанела би штету друштву и економији. То би такође покопало истинске демократске тежње.

Избегавање познатих замки: У току протекле деценије, много добронамерних програма приватизације у бившим комунистичким земљама је пропало. Неки програми су намерно минирани како би се бивши директори предузећа и преживеле социјалистичке, комунистичке и криминалне структуре обогатиле. Остали су пропали због лоше осмишљеност и нереалних гледања на ствари од стране међународних експерата и агенција. Неки, такође, нису способни да одврате легије грабежљиваца, укључујући истинске криминалце који су искористили бројне недостатке тих програма и програма приватизације. Све у свему, основне разлоге оваквих неуспеха у спровођењу процеса приватизације, а који за последицу имају високу цену, треба тражити у грешкама владајућих кругова и њиховој неспособности да размотре и спроведу основна правила и начела кључних за успех приватизације.

Приватизација у Србији мора бити беспрекорно изведена и мора да буде од националног значаја. Погрешно спровођење довело би до краха таквог програма. Влада мора да спроведе своју политику и законе потпуно јасно и транспарентно. За народ у целини и класу приватних предузетника у настајању окупљених око малих и средњих предузећа програм предузећа мора да буде фер и правичан.

Једна од највећих грешака ранијих напора да се изврши приватизација било је одсуство социјалног и политичког „саосећања“ са ширим слојевима народа.

Као и у свим програмима транзиције, циљеви приватизације треба да доведу до свеопштег добра; она није сама себи сврха. Приватизација може често да доведе до озбиљних краткотрајних или пролазних поремећаја у економији или друштву уопште. Мада од огромне важности, тржишни стимуланс и моћ капитала не могу се ставити изнад свега осталог. Посебна пажња се мора посветити томе како ће се приватизација одразити на људе, друштво и политичке прилике у целини. Једна од најстрашнијих последица је свакако повећање незапослености.

Србија већ има огроман број незапослених, запослених који то у ствари и нису, и неподељених за рад. Ако би приватизација узроковала нагла отпуштања, то би довело до социјалне и политичке дестабилизације земље. То би било контрапродуктивно и угрозило би читав покушај срповођења приватизације. Због тога би било неопходно створити неку врсту „заштне мреже“ у друштву, упоредо са другим механизмима за социјалну сигурност. На пример, било би паметно основати фонд за незапослене и за преквали-

фикацију. Новац би пристизао од одређеног процента у току процеса приватизације. Они који управљају фондом би се у ствари служили актуарским принципима и методама у одређивању обима, трајања и политике тог фонда.

У свакодневном животу процес приватизације и други транзициони процеси не би требало да резултирају даљим сиромашењем народа у Србији. Чак и да се то деси, треба да буде кратког рока. У супротном, српски народ који је већ довољно осиромашен и који је превише дуго чекао на побољшање свог стандарда ће разочаран

на неким другим изборима гласати против такве демократије и тржишне економије.

Пут напред: По нашем уверењу, само прихватање и спровођење овде јасно изложених идеја и принципа, српска влада може да се нада да ће успешно и до краја спровести процес приватизације. Успех тог процеса биће најважнија покретачка снага за толико жељени и преко потребан прелазак на тржишну економију, већу ефикасност и економски раст. Неуспех процеса приватизације озбиљно би угрозио слободу, демократију и будућност Србије и Југославије.

ПИСМО ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ ХРВАТСКЕ

27. новембар 2001.

Господин Стипе Месић,
Председник Републике Хрватске, Загреб,
Хрватска

Поштовани Господине,

Још једном је Ваша влада тражила од Србије јавно извињење Хрватској због „насиља и патњи“ нанесених током периода грађанског рата 1992–1995. Како је пренела агенција Бета (22. новембар 2001), овај захтев је изнео хрватски министар иностраних послова, г. Тонино Пицула, понављајући оно што сте Ви претходно у више наврата тражили.

У светлу непобитних чињеница о хрватским злочинима против Срба током Другог светског рата и убијања и етничког чишћења у Крајини и другде током последњег грађанског рата, стално понављање овог захтева коси се са самим основама људске пристojности и поштења.

Пре само две недеље, Музеј холокауста Сједињених Држава је објавио документацију о „једном од мање познатих али и најбруталнијих концентрационих логора Другог светског рата“ (Њујорк Тајмс, 14. новембар 2001). Главни историчар Музеја, г. Питер Блек, изајвио је да је „скоро 100.000 људи убијено у Јасеновцу, углавном Срба, али и Јевреја и Рома.“

Према томе, Господине, делује очигледно да је више српских цивила убијено само у Јасеновцу за пар година него што је хрватских цивила од стране Срба за неколико векова!

Такође је општепозната непобитна чињеница да је хрватско руководство планирало и правило заверу да етнички очисти Србе из Хрватске. У јавност су изнети записници са састанака Савета одбране и Државне безбедности Републике Хрватске

12. и 19. септембра 1993. („Планирање финалног решења за Хрватску“, Харперс магазин, децембар 2001, стране 20–22). Они су неоторив доказ да је хрватска држава кроз своје руководство „планирала и руководила етничко чишћење и остале ратне злочине“. Осећамо се обавезним да напо-

менемо да сте у то време Ви били следбеник и присталица председника Туђмана. Без премца највећа и најпромишљенија самостална акција етничког чишћења у грађанском рату бивше Југославије збила се у августу 1995. Хрватска је прогнала 200.000 својих житеља српског порекла са њихових дедовина у Крајини и Славонији.

Недавно, при посети Израелу, Ви сте прикладно изразили жаљење и извинили се Јеврејима због улоге коју је Хрватска имала у Холокаусту за време Другог светског рата. Имајући у виду историјска сведочанства и у циљу искреног покушаја да се залече ране и успомене прошлости, Ви се заиста сада суочавате са дубоком моралном, људском и политичком дужношћу да такође часно и коректно приступите по питању хрватско-српских односа. Уместо што избегавате права питања и историјска сведочанства бацајући кривицу на Србе, крајње је време да Ви и Ваша влада начините први корак извинивши се српском народу.

Надамо се да сте дорасли овом историјском изазову и прилици.

Искрено Ваш,

Мајкл Ђорђевић,

председник Конгреса српског уједињења

Кошје: Др Војислав Коштуница, председник Југославије
Колин Л. Паулс, државни секретар САД
Сара Ц. Блумфилд, директор Меморијалног музеја холокауста САД-а